

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Folytatás...

- Hát... ezen is túl vagyok – sóhajtott a nő, mikor meghallotta a férfi lépteit maga mögött.
- Mire gondolt, mit érzett, mikor ott állt és az embereket figyelte? – kérdezte aggódóan a férfi.
- Milyen minőségben jött ön ide? – fordult felé hirtelen Laura, mire a férfi őszintén meghökken a nő nedves szemein és elmosódott sminkjén.
- E... ezt meg hogy érti? – mosolygott zavarodottan a férfi.
- Tudni szeretném, hogy mint terapeuta, vagy mint Damien Porter van most itt? – Laura megpróbált határozottságot erőltetni elcsukló hangjára, és nagyot nyelt a mondat végén.
- Természetesen, mint magán személy, de úgy látom, elkelne az orvosi segítség. Ha, teszem azt, belgyógyász lennék, vagy sebész, és azt látnám, hogy ön rosszul van, netán megsérült, bizonyára akkor is a segítségére sietnék. Nem szabad semmibe venni a lelki problémákat, ugyanannyira kezelésre szorulnak, mint a fizikai bajok.
- Nagyon is tisztában vagyok vele, hiszen magához járok, csak... – a nő arca elborult, lehunyta szemét, és görcsösen remegő fejét elfordította, hogy a férfi ne láthassa, amint kitörni készülő indulataival küzd. Damien óvatosan megérintette a nő karját, kérve ezzel, hogy nézzen rá, de Laura hirtelen, határozott mozdulattal ellökte magától, és dühöngő tekintettel bámult rá, szemmel láthatóan hatalmas erőfeszítésébe telt, hogy megfékezze a torkából feltörni készülő ordítást.
- Sajnálom, ha felzaklattam, csak segíteni szeretnék! Mondja el, mi bántja – kérlelte a férfi.
- Ez így nem fog menni – rázta meg a fejét idegesen a nő.
- Mit szeretne? – a férfi újra kinyújtotta a kezét a nő felé, de eszébe jutott annak előbbi heves reakciója, így elenyészett a mozdulat a levegőben.
- Ön annyira rideg... és... és... tartózkodó... és... áh! A fenébe is... tudom, hogy maga az orvosom, és eszemben sincs semmiféle olyasmi... de tudja... tudja... néha jól esne egy ölelés... hisz emberek vagyunk mindketten. Ez néha többet érne a rohadt elemző dumánál – Laura hajlamos volt rá, hogy közönséges kifejezéseket használjon, ha kihozták a sodrából, de csak olyanokkal szemben, akiket már jól ismert, és akik tudták, hogy ez nem műveltségének hiánya, csupán haragját akarja aláhúzni vele. Noha nem ismerte a férfit, úgy gondolta, hogy Damien tisztában van vele, hogy neki egyébként mennyire kifinomult stílusa van, ezért engedte meg magának ezt a hangnemet, mintegy „bizalmába fogadva” ezzel a férfit, felfedve neki szokásai és magánélete egyik kis részletét, jelezve ezzel, hogy elfogadná a közeledését.

- Sajnálom, tudom, hogy a terápia más, mint egy átlagos beszélgetés, főleg az ön esetében. Maga kivételes figyelmet igényel, bennem megbízhat addig, amíg az emberekben nem tud – mondta bársonyos hangon Damien, és félve megérintette a nő vállát. Ekkor Laura hirtelen felbátorodva az érintésen, Damien nyakába borult, és vállalai hangtalanul rázkódni kezdtek. A férfi tanácstalanul állt egy pillanatig, zavarban volt. Bár tudta, hogy a skizofréniás betegek terápiás kezeléséhez hozzátartozik az, hogy a beteg szoros köteléket alakít ki a terapeutával, és annak tanácsaira és védelmére támaszkodik egészen addig, amíg úgy nem érzi, hogy egyedül is boldogul és gyógyult állapotban engedi immár el mentora kezét. De arra nem számított, hogy ilyen hirtelen történik minden, azt gondolta, hogy lassanként alakul majd ki közöttük ez a kontaktus, mint ahogyan Zoe-nál, és Laura esetében az érintésre még nem volt felkészülve. Tudta, hogy ez nagy, és igen pozitív hatással van a betegekre, ezért is szerette volna későbbre tartogatni ezt a fegyvert, de most rádöbbsent, hogy a nő olyan súlyos állapotban van, hogy mindezidáig erre vágyott, ezért ragaszkodott hozzá, mert vele már kialakított egy olyan kötődést, hogy megengedhetőnek tartja az érintést, ölelést. Egy új terapeutától minden bizonnal idegenkedve fordult volna el a nő. Miközben ezt végiggondolta, tekintetét a nő remegő testére vitte, és viszonzta annak ölelését. Laura édes illatú parfümje felkúszott orrába, és nedves tenyerére rátapadt a nő derékig érő, fekete haja. Laura úgy kapaszkodott Damienbe, mintha össze akarná roppantani, egyre erősebben préselte hozzá magát, és a férfi érezte amint Laura kerek, puha mellei hozzásimulnak. Gyomra lüktetni kezdett, hirtelen átfutott az agyán, hogy utoljára az egyetemen volt idegen nővel, azóta nap, mint nap a feleségével van, akivel egy ilyen ölelés már csupán kellemes megszokott mozdulat, ami összetartozásukat és egymás iránti odaadásukat jelzi. De most, hogy a törekeny páciensét tartotta a karjaiban, valami egészen mást érzett: újdonságot, bizsergést, furcsa, idegennek vélt, de valójában ismerős érzést, melyet nem tudott, vagy inkább nem akart meghatározni. A nő lassan megnyugodott, nagy lélegzetet vett, és szipogva elfordult a férfitől. Az aprócska szobában csupán egy dívány, tükrös fésülködőasztal, és egy szék volt, ami arra az esetre volt fenntartva, ha a nő a megnyitó vagy jótekonysági gálaestek után kissé lepihenne itt. Laura odalépett a kanapéhoz, és színpadra illő mozdulattal végigdőlt rajta, egyik kezével eltakarva arcát. Damien habozva követte, de Laura kissé összébb húzódott, jelezve ezzel, hogy a férfi is odafér még mellé.

- Most már elmondja, mit gondolt, vagy mit látott, amikor szünetet tartott a beszédében? – fordult oda hozzá kedvesen a férfi, és reflexszerűen simogatni kezdte a nő karját, mintha átszakadt volna a gát, mely eddig megakadályozta a természetes, kötetlen emberi kontaktust.

- Maga nem látta? – kérdezte őszintén csodálkozva a nő.

- Mit? Én nem láttam semmi rendelleneset – vont a vállát a férfi.
- De hiszen mindenki engem bámult! Most ne mondja azt, hogy nem vette észre! – csattant fel a nő.
- Laura, az emelvényen állt és épp a megnyitó beszédet mondta, az csak természetes, hogy magát bámulták – nevetett kedvesen a férfi, és közben átfutott az agyán, hogy először szólította nevén a nőt.
- Óhh.. nem úgy értem! – legyintett ingerülten a nő – hanem tudja... olyan megvetően, gonosan, gúnyosan... és össze is súgtak! – ült fel jelentőségteljesen a nő, a mozdulat közben pedig végighúzta lábát a férfi dereka mellett.
- És mit hallott?
- Azt mondta egy öreg, női hang: „ki fog borulni hisztériás jelenetet rendez... általában ez történik a megnyitókön, micsoda botrány!” eztán nevetett, én meg csak ott álltam... nagyon megalázó volt! – a nő hangja megint elcsuklott, de lenyelte a torkát szorongató gombócot.
- Én nem hallottam semmi ilyesmit, síri csönd volt! És nem magát gúnyolták ki, hanem azt a szerencsétlen pincért, aki megbotlott. Talán rá tettek megjegyzéseket és pillantásokat, de aztán várakozva fordultak vissza ön felé – nyugtatta meg halk, kellemesen határozott hangján a férfi.
- Teljesen mindegy, én nem így éltem meg, és elegendem van ezekből a majmokból. Most rögtön haza akarok menni! – Laura felpattant, és sietős léptekkel indult meg az ajtó felé.
- Várjon! Várjon csak... így nem mehet – mondta a férfi, és szelíd erőszakkal megragadta a nő vállait, majd a tükör felé fordította. Laura gyönyörű arcát két fekete vonal szelte ketté, melyek a könnyek útját rajzolták ki. A nő kikerekedett szemmel bámulta magát megdöbbenve egy percre, majd kezeivel eltakarta arcát, és az asztal fiókjában kezdte el kutatni a sminkle mosót.
- Szörnyű, hogy így lát egy férfi! Még akkor is, ha csak az orvosom... - tette hozzá halkán az utolsó szavakat Laura, mintha csak magának mondaná.
- Ugyan, hisz maga gyönyörű, csak elmosódott kicsit a sminkje, ez előfordulhat bárkivel – Damien megpróbálta egy bókkal felvidítani a nőt, úgy érezte, ennyit már megengedhet magának.
- Ugyan már! – Laura dühös pillantást vetett a férfire, és tovább keresett – Átkozott Bess... mondtam, hogy készítsen ide mindent, amire szükségem lehet... - bosszankodott a nő hangosan.
- Hadd segítsem ki – Damien átnyújtott egy csomag papír zsebkendőt a nőnek, melyet a felesége tett a zsebébe még indulás előtt.

- Köszönöm szépen – Laura kissé rendbe hozta arcát, és látszólag megnyugodott.
- Jöjjön, foglal kozzon kicsit a vendégeivel, ott leszek magával végig – ajánlotta fel a férfi.
- Hát legyen... - egyezett bele egykedvűen a nő.

Odakint zsongott a terem, hangosan nevettek, máshol mély férfihang elismerő tónusai hallatszottak, megint odébb egy fiatal nő kacaja, majd újabb férfihangok, pohárcsörömpölés, újabb beszélgetésfoszlányok, a villany erős fénye, egy korty pezsgőt lenyelt valaki, majd cuppogva ízlelgette zamatát, léptek, nehéz selyemruhák susogása.... Laura füleire szorította kezeit, és szemeit lehunyva, kövé meredve állt az ajtóban. Hirtelen sokkot kapott, ahogy kilépett aprócska, csendes kis szentélyéből, és rázúdult ez az iszonyatosan éles hangzavar.

Damien Laura felé fordult, és a nő vállára tette a kezét, lassan végigsimította karját, és görcsösen fülére szorított kezét megpróbálta gyengéden elvenni. A nő lassan engedett neki, Damien tudta, mire van szüksége. Karját nyújtotta felé, a nő belékarolt, és így mentek végig a termen. Az emberek meglepődött pillantásokkal kísérték végig őket, Laura magabiztosan mosolygott, és néhány kedves szót váltott azokkal, akik mellett elhaladt: - remélem, tetszenek a képek! Érezzék jól magukat! Ó, Mrs. Reeds, örülök, hogy el tudott jönni, hogy van a kedves férje?

De meg sem várta a válaszokat, csak egy kedves bölintással jelezte, hogy ezek csupán amolyan tiszteletkörök. A férfit fölöttébb szórakoztatta, amikor egy-egy ilyen mondat után a nő feléje fordult, és tettetett színpadias szenvedéssel sóhajtott: - Micsoda tehén! Unalmas dög! Mikor elégük lett, és Laura már mindenkit üdvözölt, átmentek a svédasztalokhoz, a másik terembe. A nő szeme felcsillant, mikor megpillantotta az íncsiklandozó töltött rákokat.

- Imádom a tengeri herkentyűket – motyogta a nő teli szájjal. Szemeiben a mohó csillogással, és kedves mosolyával annyira bájosan kislányos volt, hogy a férfi elmosolyodott, amint ezt felfedezte.

- Magam sem vetek meg egy finom lazacot vagy cápauszony levest – nevetett a férfi.

- Áhh... hülyeség... magának most ez való – mondta kicsattanva a nő, kézen ragadta a férfit, és szinte futva rángatta maga után a desszertekhez.

- Na, most válaszoljon egy kérdésemre, de jól gondolja meg! – itt hatásszünetet tartott – szereti a csokoládét? – hirtelen felemelte mutatóujját, mintegy fenyegetve emlékeztette a férfit, hogy vigyázzon a válasszal.

- Igen, nagyon szeretem – vallotta be a férfi tettetett félelemmel, még kicsit össze is húzta magát, mintha a nő szidásától félne.

- Helyes! – kiáltott fel boldogan Laura, és még mielőtt a férfi egy szót is szólhatott volna, megfordult, felkapott az asztról egy pálcikára tűzött kiwi darabot, és belemártotta a csoki

szökőkútba, majd a férfi szájához tartotta miközben boldog, biztató arckifejezéssel nézett rá. Damien meglepődött, és kissé meghátrált, hogy a folyékony csokoládé nehogy fehér ingére csöppenjen. Fejével próbálkozott nemet inteni, de a nő szomorún legörbítette ajkait és tágra nyitotta amúgy is hatalmas, zöld szemeit. Damien tudta, milyen instabil a nő, és mennyire ingadozik a hangulata, nem akarta elrontani a kedvét. Nagyra nyitotta száját és engedte, hogy a nő megetesse. A férfi eltúlzott élvezettel ízlelgette a savanyú-édes finomságot, és Laura elégedetten mosolygott, szemmel láthatóan remekül mulattak, mikor észrevették, hogy Aletta a terem másik végéből figyeli őket.

* * *

- Drágám, tudod jól, milyenek az ilyen instabil betegek. Nem szabad ellent mondani nekik, hacsak nem valami örülségre, vagy saját maguk bántalmazására készülnek – mentetezőzött Damien, miközben feleségének háttal állva bontotta ki nyakkendőjét a gardrób szekrény előtt.

- És azt nem tartod örülségnek, hogy egy idegen nő megetet egy előkelő gálaesten, és gyerekesen hahotáztok, miközben mindenki titeket bámul? – Aletta nem szeretett jelenetet rendezni, mindezidáig nem is volt rá szükség, de ha vitatkoztak is Damiennel, a nő végig hűvös, kissé ingerült, de halk hangon mondta el véleményét, nem volt híve a fölösleges gesztikulációknak, és semmilyen körülmények között nem szerette felemelni a hangját. Úgy vélte, az ilyen viselkedés jobban illik egy harmadrangú szappanopera színésznőhöz.

- Kérlek, Aletta! Senki sem bámult. Megszokták már, hogy ez a nő örülségeket művel a megnyitóin. Nem olvasod a pletykalapokat? Szinte minden társasági esemény botrányba fullad, amin Laura is részt vesz. Ez még viszonylag eseménytelen estének mondható, ami nekem köszönhető! Megnyugtattam, és biztonságérzetet adtam neki. Inkább büszke lehetnél rám! – Damien ügyesen csavarta meg a beszélgetést, saját javára fordítva azt.

- Először is, nem olvasok semmilyen szennylapot, és még kevésbé vagyok kíváncsi LAURA botrányaira – a nő erős hangsúllyal mondta ki Laura nevét, éreztetve a férjével: nem tetszik, hogy máris keresztnevéen szólítja a nőt. Damien Aletta felé fordult, és gyöngéd, elbűvölően férfias pillantást vetett felé, amolyan „ugyan, drágám, térj észhez” tekintetet.

- Aletta, édesem. Tölthetnénk kellemesebben is ezt az estét – célozgatott a férfi szelíden.

- Talán majd máskor. Teljesen megfájdult a fejem attól a tömegtől és hangzavartól – egy gyors, gépies mozdulattal csókot nyomott férje arcára, és magára rántva a takarót, a fal felé fordult. Damien tanácstalanul ült az ágy szélén, nem tudta eldönteni, hogy tovább kéne-e békítenie feleségét, vagy inkább hagyja, hadd aludjon egyet a történtekre. Végül is a második lehetőség mellett döntött. Lepakcsolta az éjjeli lámpát és egy mély sóhajjal nyugovóra tért.

Álmában az estély tovább folytatódott, és ő Laurával táncolt. Könnyed, légies táncukkal keresztülszelték a hatalmas termet, melynek falairól a nő képei néztek le rájuk fenyegetően. Damien egyre kényelmetlenebbül érezte magát, úgy látta, mintha a képek gonosz mosollyal tekintenének le rá, majd a nő felé fordult, aki immár csupán egy megfestett, groteszk alak volt. Majd hirtelen visszaváltozott hűsvér nővé és előkapott egy fegyvert, amivel a férfira lőtt. Ekkor kipattantak Damien szemei, nedves, sötét tincsei gyöngyöző homlokára tapadtak és olyan szaporán vert szíve, hogy szinte visszaszédült az ágyba. Hajnali egy óra tíz percet mutatott az éjjeliszekrényen a digitális óra vörösen világító számlapja.

A férfi még percekkel később is zaklatott volt és tudta, hiába próbálkozik, nem tud elaludni. Felkelt és dolgozószobájába ment. Nem tudta, mit akar, csak leült íróasztalához. A rémálom nyomasztó képei újra és újra bevillantak, a feleségével folytatott vita is eszébe jutott és úgy érezte, hirtelen hatalmas súlyként nehezdednek rá ezek az aprónak tűnő problémák. Egy másodpercig átfutott az agyán, hogy talán nem kellett volna elvállalnia a két nő kezelését, de azzal nyugtatta meg magát, hogy másnap leül Alettával és megmagyarázza neki, hogyan kell bánni az ilyen betegekkel. Biztos volt benne, hogy a nő megérti majd. Ugyanakkor zavarta, hogy Laura problémát okozott a magánéletében. Betolakodónak érezte, de neheztelt önmagára is, amiért hagyta, hogy a munka átterjedjen családi életére, és büntudatot érzett, amiért ilyen felelőtlenül viselkedett a partin. Szemrehányást tett magának, amiért oly sok időre magára hagyta feleségét. Eszébe jutott az a jelenet, amikor Laura zokogva borult karjaiba, és ő védelmezően ölelte át, ugyanakkor furcsa bizsergéssel töltötte el a nő fiatal, ruganyos testének közelsége. Aztán az elesett kis *Émilie* jutott eszébe, Zoé törekeny személyisége, aki közel engedte magához, hagyta, hogy megérintse végre a férfi, és szinte könyörgött tekintetével a szeretetért. Amint ezeket végiggondolta, szinte érezte, amint arca felforrósodik, annyira belepirult a puszta gondolatba és dühbe: hogy lehetett ennyire esendő? Gondolatai, érzései oda-vissza csapongtak, egyik pillanatban önmagát hibáztatta, amiért átlépett pácienseivel egy határt, másik percben pedig megpróbálta megmagyarázni magának, hogy ez a terápiás kezelés hivatalos módja, és jobban teszi, ha hozzászoktatja magát a két nő közelségéhez, mert Laura tőle vár majd tanácsot, biztatást, támaszt és érintéseket. További érintéseket... Damien tudta, hogy ez mennyire fontos, visszaemlékezett tanulmányaira, és arra a cikkekre, amit néhány éve olvasott egy finn klinikáról, ahol az orvosok „érintésterápiával” gyógyítják a betegeket. Tisztában volt vele, hogy ez egy fontos eszköz lesz majd, de arról fogalma sem volt, hogy ennyire nehéz lesz élnie vele, illetve arról, hogy benne ez bármilyen érzelmeket, gondolatokat ébreszt majd. Tudta azt is, hogy Zoé szintén támaszt vár tőle, és csak úgy nyerheti el a bizalmát, ha *Émilie-t* megnyeri magának, de rettegett tőle, hogy a nőnek ez a kétségbeesett és törekeny személyisége tőle várja majd el az eddig meg nem tapasztalt szeretetet, szerelmet... Össze volt zavarodva, és az bántotta a legjobban, hogy most kevésbé érezte magát professzionálisnak. Hiszen egy terapeuta számára természetesnek kell lennie, hogy a páciens belőle táplálkozik, tőle szívja el az energiát, a nap bármely percében segítségül hívhatja és tőle remél majd megnyugvást és biztonságot, hogy így építse saját önbizalmát. Damient dühítette, hogy ilyen esetlenül alakultak a dolgok és nem tudta teljes mértékben orvosként kezelni a helyzetet. Semmiképp sem szabad belekevernies a kezelésbe saját személyiségét, saját magánéletét.

Amint ezeket tisztázta magában, kissé megnyugodott, és előkereste jegyzettömbjét. Újra átolvasta a Lauráról szóló feljegyzéseket, melyeket a beszélgetések során írt föl magának, majd a kezébe akadt a rajz, ami őt ábrázolta. Hirtelen bevillant Damien agyába az a perc, amikor a nő megragadta majd végigsimította nyakát. A férfit kirázta a hideg. Volt valami félelmetes és visszataszító számára Laurában, amit maga sem tudott meghatározni. A képeit és tehetségét csodálta, de félelemmel és undorral teli csodálat volt ez, a gyilkosságok és az élénken, élethűen ábrázolt, fájdalmas arcok miatt. Mégis, volt valami érdekes, mágnes szerű vonzás, mely akkor kapcsolt be, ha a nő belépett a rendelőjébe, vagy a partin, mikor kezecskéztek. Damien úgy gondolta, ez annak köszönhető, hogy igazából borzasztóan sajnálta a nőt, elkapta néha azt a kislányos ijedtséget és rettegést Laura szemében, ami miatt úgy érezte, feltétlenül segíteni szeretne rajta. Ugyanakkor elfogták saját, önző vágyai is, hogy a két nő kezelésének sikerével felfedezheti végre a lélek csavaros, sötét rejtekeit, melyekről eddig csak száraz tanulmányokat olvasott. Összeszedte jegyzeteit, visszacsúsztatta fiókjába és visszabújt Aletta mellé. Utolsó gondolata elalvás előtt az volt, ahogyan álmában Laura ráfogta a fegyvert, és ördögien mosolygott. Damien már félig aludt, nem volt teljesen tudatában önmagának, és ajkai szélén halvány mosollyal nyomta el végleg az álom.